

DERES KORNÉLIA (1987) Budapest

DERES KORNÉLIA

Ószeres

Régóta lesem ezeket a felkiáltójeles fákat.
Pofásak, csak beszélnének már szabályosabban
az idegerdők. Több felismerhető hangot követelek,
kevesebb morajlást.

A zöngésből egyszer csak kiválik az Ószeres.

Öreg kocsit húz és poros a kacagása. Erdőim
nevelték, hizlalták ekkorára. Nem látom a szemét.
Mondja, hogy a kacatjaim érdeklék, amikre többé
nincs szükségem. Limlomos, cserepes,
antikvár érzések. Elviszi őket a Napig és beleszórja.

Hiszek neki, vigye mind a maszatos gyöngyöket.

De szájában hazugság találtatik. Polcra állítja
a portékát, felcímkézi mindet: autentikus roszsz
érezések, eredet ismeretlen. Egy óbudai pincebolt
régiségei között őrzik így kacatjaimat,
a Szorongás Szekcióban.

És valakinek egyszer
el is adja.

Fargóból a Farkas

Csontokat fennek ott északon, a fejbúb alatt.
Lereszelt emlékek lapulnak belül: tovább
porladni nincs hova. Ereszkedj, te elszánt.
Ostoba.

Mióta játsszuk ezt a töréstesztet?

Sáros, szürke rohadékok darálják
lendületem. Mocskos, tört közök: életnek
ez kopár. Fend csak a csontjaid északon.
Az erő lassan alakot ölt, a mezőből ellép.
És futni kezd.

Fargóból érkezett farkas. Ruhája díszes,
a fogazat sírfehér. Felzabál titeket reggelire:
célja megnyerő. Átrepül rojtos kontinensek,
kötött izomzat felett. Azt hinnéd: sárkány.
Hátán borzolódik a szőr, kóborszürke,
puha pléd. Megállítani nem szabad.

Gúnyos szerdákon a sötétből egyszer csak ki-
vicsorít.